

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

† *Γιαννάκη Ιωάννου*

Η Εκκλησία μας θυμάται σήμερα με τη λατρευτική της ζωή τη θριαμβευτική είσοδο του Κυρίου στα Ιεροσόλυμα. Το ιστορικό της μέρας είναι γνωστό, αλλά αξίζει να θυμηθούμε μαζί τα σημαντικότερα στοιχεία της. Ο Κύριος αποφασίζει, παρ' όλον ότι γνωρίζει το επερχόμενο δραματικό τέλος Του, να μεταβεί στα Ιεροσόλυμα για τον εορτασμό του Πάσχα. Οι μαθητές Του, οι οποίοι υποψιάζονταν ότι το μένος των Φαρισαίων εναντίον του Ιησού δε θ' αργούσε να εκδηλωθεί με τρόπο αδίστακτο, Τον παροτρύνουν να αποφύγει μια τέτοια κίνηση, γιατί θα ισοδυναμούσε με εθελούσια παράδοση. Εκείνος δεν υποκύπτει στις δικαιολογημένες προτροπές των μαθητών Του και οδεύει προς την αγία πόλη για να αντιμετωπίσει τον πόνο, την οδύνη και τον θάνατο, γνωρίζοντας ότι μόνο μ' αυτό τον τρόπο θα εξουδετέρωνε το ανθρωποκτόνο κεντρί τους. Στο μεταξύ, στα Ιεροσόλυμα επικρατούσε έντονος αναβρασμός. Είχε προηγηθεί η Ανάσταση του Λαζάρου και ο ολοένα αυξανόμενος ψίθυρος για τον ερχόμενο Μεσσία είχε αναστατώσει την ηρεμία της πόλης. Οι άνθρωποι θέλουν να δουν από κοντά τον θαυμαστό αυτό δάσκαλο, που διαθέτει κυριαρχική εξουσία και πάνω στον ίδιο τον θάνατο. Γεμάτοι ελπίδες, οράματα και προσδοκίες ξεχύνονται στον κεντρικό δρόμο και περιμένουν με ανυπομονησία την έλευση του Μεσσία. Οι προφητείες, που αποτελούσαν την αψευδή υπόσχεση του Θεού, φαίνονταν να επαληθεύονταν τούτη την ιστορική στιγμή.

Την ώρα που ο Ιησούς εισέρχεται στην πόλη, ανεβασμένος σ' ένα ταπεινό γαϊδουράκι, μυριόστομη η κραυγή του πλήθους δονεί τη θολή ατμόσφαιρα της πόλης: «*Ψσαννά τῷ Υἱῷ Δαβίδ. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ψσαννά ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις*». Πολλοί βγάζουν τα ρούχα τους, για να περάσει από πάνω το γαϊδουράκι. Ο Ιησούς περνά ατάραχος μέσα από το πλήθος, ενώ η συγκίνηση και ο ενθουσιασμός των ανθρώπων έχουν φτάσει στο απόγειό τους. Όλος αυτός ο όχλος εκείνη την ώρα ήταν στην απόλυτη διάθεση του Χριστού εφ' όσον αυτός ήταν διατεθειμένος να εκπληρώσει τις εθνικές επιδιώξεις του, που είχαν θεολογική κάλυψη και θρησκευτική νομιμοποίηση. Ο Χριστός, όμως, δεν ήρθε στη γη, για να υποτάξει τον οικουμενικό και πανανθρώπινο χαρακτήρα του ευαγγελίου του στις στενόμυαλες, εθνοκρατούμενες και ιδιοτελείς επιδιώξεις του Ιουδαϊκού φανατισμού. Γι' αυτό και αποποιείται τον ρόλο του κοσμικού ηγέτη, αρνείται την εξουσία που στηρίζεται στη βία, στην καταπίεση και στην στρατιωτική δύναμη και με την όλη στάση Του δίνει μια εντελώς διαφορετική διάσταση στην αποστολή Του. Αντιστρέφει τα κοσμικά κριτήρια, που θεωρούνταν (και δυστυχώς εξακολουθούν να θεωρούνται αυτονόητα), και στη θέση της εξουσιαστικής ισχύος τοποθετεί την αγαπητική διακονία. Πρώτος είναι όποιος υπηρετεί τον άλλο με αγάπη, με

ταπείνωση και με διάκριση κι όχι όποιος εξουσιάζει τον άλλον με την ισχύ που του προσφέρει η κοινωνική του θέση ή η ιεραρχική του ανωτερότητα. Η επαναστατική αυτή αλήθεια, που αποτελεί την πεμπτουσία της Χριστιανικής βιοτής, δεν ήταν εύκολο να γίνει κατανοητή και αποδεκτή από τους Ιουδαίους εκείνης της εποχής, που αγανακτισμένοι από τη Ρωμαϊκή κυριαρχία οραματίζονταν τον Μεσσία ως ένα ακαταμάχητο στρατιωτικό ηγέτη, που θα αποκαθιστούσε τη δόξα και τη μεγαλοσύνη του Εβραϊκού κράτους και θα καθυπότασσε όλους τους άλλους λαούς. Γι' αυτό και τις αμέσως επόμενες μέρες ο ενθουσιασμός του πλήθους όχι απλώς καταλάγιασε, αλλά μετατράπηκε σε οργή και μίσος, γιατί ο Χριστός δεν ήταν Αυτός που ανέμεναν. Οι εθνικοθηρησκευτικές επιδιώξεις τους είχαν πλάσει έναν ψεύτικο Μεσσία κι ο Χριστός δεν ανταποκρινόταν σ' αυτή την εικονική φαντασίωση. Σε μια τέτοια περίπτωση η επιλογή είναι απλή. Ή συνειδητοποιείς ότι οι προσδοκίες σου είναι λανθασμένες και τις αναπροσαρμόζεις, ώστε να συμβαδίζουν με την αλήθεια, ή διατηρείς τις προσδοκίες σου και εξοντώνεις αυτόν που έμμεσα ή άμεσα αναιρεί αυτές τις επιδιώξεις. Όπως είναι γνωστό, στην περίπτωση του Κυρίου ίσχυσε το δεύτερο. Ο ίδιος όχλος, που τον επευφημούσε στους δρόμους της Ιερουσαλήμ, σε λίγες μέρες θα φωνάζει «σταυρωθήτω» και θα επιλέγει χωρίς ενδιασμό την απελευθέρωση ενός κοινού εγκληματία.

Η σημερινή Κυριακή είναι μέρα μεγάλου προβληματισμού. Ο Ιησούς είναι ο «*ἀεὶ ἐρχόμενος*», στην ψυχή του κάθε ανθρώπου. Είναι σημαντικό να θυμόμαστε, όλοι όσοι φέρουμε την αγιασμένη ιδιότητα του Χριστιανού, ότι η πορεία του Χριστού δεν έχει άλλη κατάληξη από την ανθρώπινη καρδιά. Τα κρίσιμα υπαρξιακά ερωτήματα που προκύπτουν από αυτή τη διαπίστωση είναι πολλά και οι απαντήσεις που δίνουμε με τον τρόπο της ζωής μας καθοριστικές για την αλήθεια της χριστιανικής μας ταυτότητας. Ας ρωτήσει καθένας από μας τον εαυτό του κι ας προσπαθήσει να είναι όσο πιο ειλικρινής γίνεται με τον Θεό και με τον εαυτό του. Άλλωστε, σε τέτοιες εσωτερικές διεργασίες αυτογνωσίας δε χωρούν υποκρισίες και υπεκφυγές. Ο Χριστός έρχεται σε μάς αδιαλείπτως. Εμείς, όμως, Τον αναγνωρίζουμε; Άραγε, ποια εικόνα έχουμε δημιουργήσει στο μυαλό μας γι' Αυτόν και πώς Τον υποδεχόμαστε; Μήπως ηθελημένα ή άθελα έχουμε μιμηθεί τους Ιουδαίους εκείνης της εποχής κι έχουμε πλάσει με τη φαντασία μας έναν ανύπαρκτο Χριστό και Αυτόν προσμένουμε με αγωνία; Μήπως αντιλαμβανόμαστε τον Κύριο ως έναν παντοδύναμο προστάτη, που απλώς εγγυάται την καλοπέραση και τις μικροαστικές ανέσεις μας ή ακόμα χειρότερα τις εθνικιστικές μας εξάρσεις κι όταν αυτός δεν ανταποκριθεί στις προσδοκίες μας Τον απορρίπτουμε; Μήπως ενδιαφερόμαστε γι' Αυτόν μόνο στις περιπτώσεις που τα σύννεφα της ζωής φαίνεται να σκιάζουν την εγωκεντρική ευδαιμονία μας, ενώ όλες τις άλλες στιγμές Τον κρύβουμε στο περιθώριο των κοσμικών προτεραιοτήτων μας; Μήπως Τον έχουμε μετατρέψει σε εμπορεύσιμο και καταναλώσιμο αγαθό, για να αισχροκερδούμε επενδύοντας στην ευπιστία των απλών ανθρώπων; Μήπως είναι

το ηχηρό επικάλυμμα που κρύβει με επιμέλεια την σκληροκαρδία, την αδιακρισία και τη μικροπρέπιά μας; Μήπως λησμονήσαμε ότι ο Χριστός της πίστης και της ιστορίας είναι ένας πάσχων και οδυνώμενος Θεάνθρωπος, που γεύεται όλη την πίκρα της ζωής όχι για να καταργήσει αυτόματα και μαγικά τον πόνο, αλλά για να του δώσει ένα βαθύ εσχατολογικό νόημα και μια νικηφόρα προοπτική;

Όλα αυτά τα ερωτήματα πρέπει να απαντηθούν βιωματικά ξεχωριστά από τον καθένα μας, αν θέλουμε να αναγνωρίσουμε και να υποδεχθούμε τον ερχόμενο Κύριο κι αν ποθούμε να συμπορευτούμε μαζί Του σ' ένα λυτρωτικό και σωτηριώδες οδοιπορικό συσταύρωσης και συνανάστασης.

Ο Ιησούς γεύεται σήμερα έναν κοσμικό θρίαμβο, ο οποίος σε λίγες μέρες θα επισκιαστεί από τη μεγαλύτερη τραγωδία της παγκόσμιας ιστορίας. Απ' αυτήν, όμως, την τραγωδία θα αναβλύσει η συγκλονιστικότερη αλήθεια της ζωής, που είναι η ολοκληρωτική νίκη του Χριστού πάνω στον βιολογικό, αλλά και τον πνευματικό θάνατο. Η θριαμβευτική είσοδος του Χριστού στα Ιεροσόλυμα είναι από τη μια το προμήνυμα του Θεανθρώπινου Πάθους, αλλά από την άλλη είναι και η προεικόνιση της Ανάστασης. Ο Χριστός έρχεται στην καρδιά μας, για να μας κρατήσει σφιχτά το χέρι την ώρα της σκληρής δοκιμασίας, αλλά και για να γεμίσει με αναστάσιμο φως το είναι μας. Εύχομαι όλοι να υποδεχθούμε τον ερχόμενο Κύριο με βάγια άδολης κι ανυπόκριτης αγάπης, για να τον αφήσουμε θρονιαστεί στην ψυχή μας και έτσι να μεταμορφώσει και να λαμπρύνει ολόκληρη τη ζωή μας.